

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ตัดตัวเอง

เมื่อวานนี้เราไปโคราช พอฉันเสร็จแล้วก็ไป กลับมาถึง ๕ โมงเย็นพอดี เสร็จธุระเรียบร้อยแล้วก็เดินทางกลับเลย วิ่งรถมา ๓ ชั่วโมงกว่า จากโคราชมานี้ รถเราแน่นหนาแน่นคงดี ให้วิ่งเพียง ๑๑๕ ไมล์ให้มากกว่านั้น ทางจะตรงจะแนวดีขนาดไหนไม่ให้ไป ให้ไปอย่างสูง ๑๑๕ ถ้าทางคดทางเคี้ยวมีคนผ่านไปมาก็ต้องลดลงตามส่วน แต่สูงสุดของการวิ่งรถไม่ให้เลย ๑๑๕ นั้นแหละปลอดภัย เขาขับรถเราต้องขับเขาก่อนที่หนึ่ง เวลามองดูทางมองดูเข็มไมล์ เรานั่งข้างหลังเราดู ทางดีทางตรงไม่มีคนไม่มีสัตว์ผ่านไปมาก็วิ่งได้ขนาด ๑๑๕ เขาเข้าใจแล้ว คือเราขับเขาตลอด เขาขับรถเราขับเขา จนกระทั่งเป็นที่แน่ใจแล้วเราจึงจะปล่อยมือ

สติปัญญาเป็นสิ่งสำคัญมาก อย่าเข้าใจว่าชำนาญชำนาญในการขับรถอะไร มันขึ้นอยู่กับสติปัญญา สำคัญมากนะ ชำนาญชำนาญในการขับ ถ้าสติปัญญาไม่รอบคอบพลาดได้ๆ ที่ว่าดูนี่ก็คือเรื่องสติปัญญาคาดหน้าคาดหลัง อย่างที่รถเราไปเกิดอุบัติเหตุ เขาเพิ่งขับรถใหม่ที่เรายังขับเขาไม่ได้ถึงไหน เริ่มขับเขา รถถ้าธรรมดาเราเป็นคนขับ รถที่จะลงคลองนี่เพราะอะไร คือคนอยู่ข้างหน้า ถ้าจะแข่งไปข้างหน้าก็ได้ไม่มีรถคันไหน แต่เขาก็จะไปตามกฎของเขา กฎนี้วางกลางๆ เอาไว้ ถ้าไปตามกฎในเวลาเช่นนั้นเป็นอันตราย แต่เขาไปตามกฎก็ต้องเป็นอันตราย

เราได้เตือน ตั้งแต่นั้นมาไม่ค่อยพลาดแหละถ้าเตือน เราไม่แน่ใจกับเขา มองดูข้างหน้าควรจะไปทางขวาไปเสีย ควรจะไปทางซ้ายไปเสีย กฎแห่งความปลอดภัยอยู่กับสติปัญญา กฎเขาวางไว้กลางๆ ก็เพื่อความปลอดภัย เวลาเกิดเหตุเกิดขึ้นที่จะปฏิบัติยังงี้ กฎวางกลางๆ สติปัญญาพลิกได้ ก็ต้องเป็นอย่างนั้น เรื่องสติปัญญาเป็นสิ่งสำคัญ เราดูอุบัติเหตุตรงไหนก็คือวิ่งตามกฎ ไม่ได้วิ่งตามสติปัญญา กฎวางไว้กลางๆ ก็เพื่อความปลอดภัย สติปัญญาปฏิบัติต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในเวลานั้นๆ ก็เป็นความปลอดภัย สติปัญหานี้ปลอดภัยกว่า ต้องใช้ในเวลานั้น

ท่านอุทัยจะมาวันนี้มาฉันที่นั่น เราบอกเราไม่ฉันให้เราไปงานเขาเฉยๆ แล้วกลับตั้งแต่วัน วันนี้พระท่านจะเข้าไปฉันที่บ้านเขา ท่านอุทัยอยู่แถวนั้นก็ได้อยู่ เพราะฉะนั้นเราจึงรับที่นั่นไว้ กว้างแคบ ๗๐ ไร่ เขาตั้งมาถวายเอาเลยที่ มาโยนตุ่มให้เลย อ้าว ยังไงกัน ที่ ๗๐ ไร่ ย่านนั้นไม่มีพระกรรมฐานเลย เราก็มาพิจารณาดู ตกลงก็รับ เรียกท่านอุทัยมาปรึกษาดู ท่านอุทัยแต่ก่อนอยู่ภู่วัว ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ชอบความสงบมาตั้งแต่ต้นทางเลย

วัดภูวามีพระอยู่สองสามองค์เป็นประจำ เป็นที่สงัดดี อยู่มากกว่านั้นไม่ได้ ประชาชนที่เขาไปอาศัยอยู่นั้นมีสองสามครัวเรือน ท่านจะไปเพราะเกรงใจเขา เขาก็ไม่ยอมให้ไป เขابอกว่าถ้าพวกผมไม่ตายท่านไม่ตาย จะอดอยากขาดแคลนก็ดูโลกันไปอย่างนี้ละ เขาไม่ยอมให้ท่านไป เพราะฉะนั้นท่านถึงอยู่สองสามองค์เป็นประจำ เพราะเขาไม่ยอมให้ท่านไป เราก็จึงมานานหากไม่มีโอกาสจะไปเยี่ยม

วันนั้นได้โอกาสตั้งหน้าไปดูเลยละ ลงรถไปเลย ตระเวนดูหมดบริเวณ เพราะแต่ก่อนแข็งแรง ไม่เหมือนทุกวันนี้ พอลงรถไปเลย ไปตระเวนดูทำเลภาวนา พอกลับมาแล้วก็ประกาศเดี๋ยวนั้นเลย บอกท่านอุทัยเลย เอ้า ที่นี่ท่านจะรับพระเท่าไรก็ให้รับได้ สถานที่นี้เหมาะสมมากกับการภาวนาของพระ จำนวนมากน้อยได้ทั้งนั้น ท่านจะรับขนาดไหนรับเลยผมจะเลี้ยงดู บอกอย่างนั้น แต่มีข้อแม้อยู่ พระโกโรโกโสมาให้โล่ลงภูเขาให้หมด มันเสียเกียรติภูเขาลูกนี้ มีได้สองอย่าง ถ้าพระตั้งใจปฏิบัติดี เอ้ามาเท่าไรมา มาเป็นร้อยก็ร้อยเถอะนะ ถ้าลงว่ามาเท่าไรให้มา เราจะรับเลี้ยงทั้งหมดเลย ก็เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ท่านอุทัยเราละให้อยู่หนุน ดึงท่านจากภูวาวไป เห็นว่าที่นั่นว่างเปล่าจากวงกรรมฐานที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราก็เลยรับที่เขาที่เขาถวาย ที่ ๗๐ ไร่ แต่ไม่มีใครเป็นตัวตั้งตัวตักก่อนรับสถานที่เป็นวัดแต่ละแห่ง เราไม่ได้รับสุมสี่สุมห้านะ เรารับตรงไหนต้องมีหลักมีเกณฑ์เอาไว้ ต้องมีผู้มาเป็นตัวตั้งตัวตักอยู่ที่นั่น พอเขาถวายแล้วก็นิมนต์ท่านอุทัยมาปรึกษาหารือกัน ท่านก็ยินดีรับ คือท่านอยู่ภูวาว รองจากท่านลงไปเป็นยังงั้น พระที่อยู่ที่นี่เป็นที่แน่ใจไวใจของเพื่อนฝูงได้ไหม ตั้งใจปฏิบัติดีมากน้อยเพียงไร ดีว่าจั้นนะ ถ้าดีแล้วผมขอให้ท่านมาอยู่ที่นี่เสียจะได้ไหม ท่านบอกว่าได้ เพราะฉะนั้นจึงได้เอาท่านอุทัยมาจากทางนั้น

ให้พระรองท่านอุทัยดูว่าท่านเสถียรรักดีอยู่ ให้ท่านอยู่ที่นี่ ส่วนท่านอุทัยไปโน้นทางเขาถวายที่ ๗๐ ไร่ เป็นที่ว่างเปล่าวงกรรมฐานที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไม่ค่อยมีนะ ท่านยินดีเราก็เลยให้ท่านไปอยู่ที่นั่นจนกระทั่งทุกวันนี้ วันนี้ท่านจะมาฉันโคราช ท่านจะมาจากโน้นละมัง ฉันทันที่เราไปเมื่อวานนี้ มาฉันที่นั่น พวกนี้พวกหูสูงเหมือนกัน พระสุมสี่สุมห้ามันก็ไม่อยากเอา ก็ไปเอาท่านอุทัยแหละมา ก็ลูกศิษย์เรานี่ละสอนให้มันหูสูงหัวสูงนะ พวกนี้มันก็ไม่รับพระสุมสี่สุมห้าเหมือนกัน เขานิมนต์ท่านอุทัยแหละมาฉันที่นั่นวันนี้ เราไปให้เฉยๆ แล้วก็มา

ท่านอุทัยท่านดีมาตลอด อยู่นั้นสองสามองค์ๆ เรื่อยมา คือท่านจะไปเขาก็ไม่ยอมให้ไป เขามีสองสามหลังคาเรือน เขابอกถ้าเขาไม่ตายพระไม่ตาย เขาว่าจ้ะ เขาไม่ยอมให้ท่านไป เขาผูกพันกับพระมาก เลยดึงกันไว้อย่างนั้น ท่านอุทัยเลยอยู่ที่นั่น พอ

ท่านจะไปทีไรเขาไม่ยอมให้ไป เกรงใจเขาก็เลยอยู่ที่นั่น เราชั่งไปดู ไปดูหมดบริเวณนั้น กลับมาก็มาประกาศเลย บอกว่าเราจะรับเลี้ยง วังนั้นเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว เรายังเลี้ยงทั้งวัด

พระไม่น้อยนะ ดูท่านอุทัยคงจะตั้งจุดศูนย์กลางเป็น ๓๐ องค์ ไปแต่ละครั้งบางที่ ๔๐ บางที่ ๒๗-๒๘ อยู่ในย่านนี้ละ ท่านจะตั้งจุดศูนย์กลางเอาไว้ตรงนั้น เราก็เลี้ยงดูตลอดมา พอจวนสิ้นเดือนก็ไป คือสั่งตายตัวสำหรับผู้ไปส่งของ รถ ๔ คัน เดือนหนึ่ง ๔ คัน ของเตรียมพร้อมหมดเลย เป็น ๒๐ กว่าปีแหละที่เราเลี้ยงพระวัดนี้ พระจะอยู่ในย่าน ๓๐ สี่สิบก็มี ๓๐ กว่าหรือ ๒๐ กว่ามี ตั้งแต่นั้นมา เพราะเป็นทำเลเหมาะสมมากเราไปดูแล้ว เพราะฉะนั้นเราถึงรับเลี้ยงเลย รับเลี้ยงตั้งแต่นั้นมา เดือนหนึ่งไปหนึ่ง ประมาณ ๒๖-๒๗-๒๘ ไป รถ ๔ คันไปเลยแหละ เต็มรถ ๆ อาหารสั้นอาหารยาวอะไร ๆ พร้อมหมด เครื่องกระป๋องกระป๋อง พวกข้าวสาร น้ำตาล เอาให้พอ พอดีกับรถ ๔ คัน หกล้อคันหนึ่ง ๔ ล้อ ๓ คันเรื่อยมาอย่างนี้

เราส่งเสริมพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราเสาะแสวงหาเลือกสำหรับพระผู้ดีพระดีนี้หายาก สิ่งใดที่ดี ๆ หายากไม่ได้ยากเหมือนหาพระนะ หาพระดีนี้หายากมาก เราเป็นพระด้วยกันเราจึงได้รู้ว่าหาพระดียากหรือไม่ยากออกจากเราเองเป็นผู้ค่อยๆ เชื้อขุดค้นหาพระ พระไม่ตีมองดูแสงตาบ๊ีบไม่เล่นด้วยเลย เนะเป็นอย่างนั้นนะนี่ มองดูประชาชนเด็กเล็กเด็กน้อยพวกสัตว์ดูไปธรรมดาๆ แต่มองดูพระนี่มันมองลึกลงมองดูพระ เพราะคำว่าพระแปลว่าความประเสริฐผู้ประเสริฐ พระๆ นี่มองดูแสงหูแสงตาไม่เล่นด้วย ต้องให้ตรงแนวกับคำว่าพระ

หลักธรรมหลักวินัยคือองค์ศาสดาให้ติดแนบอยู่กับตัวตลอด ไม่ให้คลาดเคลื่อนจากหลักธรรมหลักวินัย นั้นเรียกว่าเป็นผู้ตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกๆ อากาเรา ต้องการพระประเภทนั้น นี่ก็เลี้ยงดูตั้งแต่นั้นมาได้ ๒๐ กว่าปี ถึงเวลาท่านก็ไปส่งๆ ไม่ให้อดอยาก เราพูดจริงๆ นิสัยเราไม่ใช่เหยาะๆ แหยะๆ ทำอะไรเอาจริงมาก หมดเป็นหมดยังเป็นอย่างนี้ ไม่มีอะไรที่มากคิดว่ากลัวหมดกลัวยังไม่ในหัวใจเรา เพราะอำนาจแห่งความเมตตา เจตนาเป็นอรรถเป็นธรรมจริงๆ เราพูดจริงๆ ตั้งแต่นั้นมาพระก็ ๒๐ กว่าองค์เป็นอย่างน้อย ทุกวันนี้ก็มากอยู่ เราก็ส่งให้

ส่งให้แต่ละครั้งให้ถามพระมีจำนวนเท่าไร แล้วถามย้อนหน้าย้อนหลัง ก่อนมีเท่าไรแล้วระยะไหนๆ มีประมาณเท่าไร พระท่านก็บอกระยะพอๆ กัน คือจุด ๓๐ เป็นจุดตายตัว ๒๐ กว่า ๓๐ กว่าอยู่ในย่านนี้ นี่เราก็เลี้ยงดูตลอด อาหารการกินเรียกว่าเอาไปเต็มเหนี่ยว ๔ คันรถ รถ ๖ ล้อคันหนึ่ง ๔ ล้อ ๔ คัน บองขึ้นนะ เต็มรถทุกคัน เต็มๆ เกล่งนี้กองเท่าภูเขาของง่ายเมื่อไร บางคนเขาไม่เคยเห็นเขาก็ตื่นตื้นกัน พอเขาว่า

อาจารย์มหาบัว โอ้ย มันก็ใช่แหละถ้าลงว่าอาจารย์มหาบัวเขาหยุดเลยนะ เขารู้นิสัยเราจริงจังมาก ทำอะไรไม่ทำเหาะๆ แหะๆ ว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลย ถ้าลงลงอย่างนั้น ถ้าไม่ลงไม่ลง เป็นอย่างนั้นละ

นิสัยนี้มีผาดโผนอยู่ด้วย เป็นนิสัยที่รุนแรงผาดโผน แม้แต่อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ ท่านยังมีรั้งเอาไว้ๆ คือจอมปราชญ์เดือนจอมโง่ เราเป็นจอมโง่ท่านเป็นจอมปราชญ์ คอยฟังเสียงท่าน ถ้าที่ไหนมันจะผาดโผนไปท่านก็รั้งเอาไว้ๆ เราก็รอดตามนั้น คือมันเป็นไปตามนิสัยใจเจ้าของมันรุนแรง ถ้าว่าอะไรทุ่มเลยๆ ที่นี้จอมปราชญ์กับจอมโง่ จอมโง่ทุ่มไปเลยคุณค่าไม่สมเหตุสมผล จอมปราชญ์เดือนปีมีคุณค่าสมกันคอยฟังท่าน ท่านคอยรั้งเสมอละกับเราพ่อแม่ครูจารย์มัน คือถ้าลงมันเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่ลง หากไม่ลง

พอพูดถึงพ่อแม่ครูจารย์มันนี่แล้วเราก็เป็นที่พอใจ ท่านรู้สึกว่ามีเมตตาจริง ๆ กับเรา คือเราอยู่นั้นเราเป็นจอมโง่ท่านเป็นจอมปราชญ์ เราต้องใช้หัวคิดปัญญาเต็มกำลัง อยู่นั้นดูหมิ่นดูเพื่อนคอยดูแลเพื่อนฝูงท่านก็เบาใจๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าอะไรไม่ลงกันปรึกษาหารือยังไม่ลงท่านจะถามว่าท่านมหาว่าไง พอมีพระตอบว่าท่านมหาท่านว่าอย่างนั้นๆ ท่านหยุดเลยนะ ท่านไม่เคยค้านเรา ถ้าไม่ลงกันตรงไหนแล้วท่านจะถามว่า แล้วท่านมหาว่าไง ท่านว่าอย่างนั้นๆ ท่านหยุดเลย คือให้เป็นไปตามนั้นเลย ก็เราก็ใช้ปัญญาของเราเต็มกำลัง ไม่ใช่อยู่แบบขอนซุงอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านเป็นจอมปราชญ์เราเป็นจอมโง่ต้องพิศตัวให้เต็มกำลัง

การพิศสติปัญญาก็คือไปพิศอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ละ ท่านเป็นจอมปราชญ์ทุกอย่าง ข้างนอกข้างในท่านรอบคอบหมด คิดดูซิเราไม่ห่มผ้าห่ม หนาวขนาดไหนเราก็ไม่เอา ไม่ให้ตลอดมาการฝึกกรรมานตน เราจะให้จิวร ผ้าสังฆาฏิพับซ้อนกันห่มเท่านั้นนอนไม่หลับก็ไม่ต้องนอน ที่จะให้เอาผ้าห่มมาเพิ่มไม่ให้มี ดัดเรา ท่านก็เอาผ้าห่มท่านไปบังสกุลให้เรา เห็นไหมละ แผลมคมไหมจอมปราชญ์ พระทั้งวัดรู้หรือไม่รู้ก็ไม่ทราบเรื่องของเรา

คือการปฏิบัติเฉพาะตัวของเราเราไม่เกี่ยวกับพระ เราทำเต็มเหนี่ยวของเรา แต่อันใดเกี่ยวกับพระก็แนะนำสั่งสอนเป็นธรรมดา อันใดที่เป็นเรื่องของเราโดยเฉพาะจะไม่ให้ใครทราบเราทำอยู่คนเดียวๆ บิณฑบาตกลับมาได้เท่านั้นเอาเท่านั้นไม่เอา เขาจะมาส่งมาเสียอะไรก็ตามไม่เอา นี่เราปฏิบัติอยู่เฉพาะตัวของเรา ใครทราบหรือไม่ทราบก็ไม่รู้ แต่พ่อแม่ครูจารย์มันทราบ พอมาปีนี้เรามีอะไรจัดใส่บาตรๆ แล้วซุกเข้าไปฝาบาตรปิดผ้าอาบนํ้าปิดปั๊บออกมาจัดอาหารอะไรให้ท่านอยู่อย่างนี้เป็นประจำ คือเราไม่เอาอะไรของใคร เป็นเรื่องของส่วนตัวเราแล้วเราจะทำอย่างนั้น ใครจะทราบไม่ทราบ

ก็ตาม แต่พ่อแม่ครูจารย์ทราบจนได้ นาน ๆ ท่านว่า ขอใส่บาตรหน่อยศรีธามาสาย ๆ ท่านเห็นแล้วว่าเราไม่เอาอะไร ท่านก็ใส่บาตรเรา

ถ้าท่านได้ใส่แล้วเราต้องยอมรับต้องฉันให้ เพราะจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม กับจอมโง่ มันอาจเลยเถิดเลยแดน ชีตแดนไปก็ได้ ยอมรับถ้าเป็นพ่อแม่ครูจารย์ใส่บาตร ฉันให้ แต่คนอื่นไม่ได้นะ พระเนรกลัวมากอยู่นะกลัวเรา อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ มันก็เรานี้เป็นรอง ดีไม่ตีกลัวเรามากกว่าท่าน ก็ท่านอยู่กุฏิท่านไม่ค่อยมาสอดแทรก แต่เรานี้สอดแทรกเรื่อย เป็นอย่างนั้น แต่พระท่านไม่ได้กลัวด้วยความรังเกียจนะ กลัวด้วยความเคารพ เพราะเราจริงเราจังทุกอย่าง ท่านถึงได้ไว้ใจ ทุกอย่างท่านไว้ใจ ถ้าอะไรไม่ลงกันแล้วท่านจะถาม ท่านมหาวาใจ พอว่าท่านว่าอย่างงั้น ๆ ท่านหยุดทันทีเลย ท่านไม่ค้ำท่านไม่แก้ไข เอาตามนั้นเลย อย่างนั้นละ

เราก็ใช้สติปัญญาเติมกำลังของเราเรื่อยมาอย่างนั้น รู้สึกท่านเมตตามากอยู่สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มัน เมตตาจริง ๆ เมตตาเรา เพราะท่านดูชอกแซกซิกแซกเห็นเรื่องของเราทุกอย่าง เราทำให้ใครรู้ เรื่องของเราเองเราไม่ให้ใครรู้ เราทำเฉพาะ ๆ เช่นบิณฑบาตได้มาเท่าไรเท่านั้นเป็นประจำ ท่านก็ไปใส่บาตรเราจนได้ แล้วผ้าห่มเราไม่เคยห่ม ไม่ห่มเลย ตัด มีจิวกับสังฆาฏิพับแล้วก็นอน หลับก็หลับไม่หลับก็ไม่หลับ ให้เท่านั้นไม่เคยเอาผ้าห่มไม่เคยใช้ ท่านก็เอาผ้าห่มของท่านห่มอยู่นั้นะ คือถ้าเอาผ้าใหม่กลัวเราไม่รับ เพราะผ้าห่มมันไม่อดนี้ในวัด แต่เราก็ไม่เอา ท่านต้องเอาผ้าของท่านที่ห่มไปบังสกุลให้เรา เราก็รับห่มให้เวลาเราอยู่ที่นั่น พอออกไปแล้วไปเลย

นี่ละการตัดตัวเองต้องตัดอย่างนั้นฝึกอย่างนั้น อันใดที่เกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อนก็แนะนำตักเตือนสั่งสอน อะไรที่เป็นเรื่องของเจ้าของโดยเฉพาะทำโดยเฉพาะไม่เกี่ยวกับใครเลย ใครไม่มายุ่ง ยุ่งไม่ได้เรา เราพิศตัวของเรามาอย่างนั้นตลอด อยู่กับครูบาอาจารย์ก็เป็นอย่างนั้น ยิ่งออกไปคนเดียวด้วยแล้วยิ่งเอาใหญ่เลย เข้ามาหาท่านนี้หนึ่งห่อกระดูก ๆ มา ไม่ได้มีอ้วนท้วนอะไรละ ก็ตัด การกินนี่มันแย่งอรรถแย่งธรรมในหัวใจไม่ให้อรรถธรรมเต็มหัวใจ อรรถธรรมแห้งผาก ๆ แต่ท้องพุงกางเลย มันแย่งเอาตอนเข้าตอนบิณฑบาต ฉันบาตรนี้มันจะเอาให้เต็มท้องของมัน ธรรมเป็นยังไงมันไม่สนใจใช้ไหม ธรรมแห้งผากในหัวใจ

เราต้องตัดมันตลอดตอนเช้าไม่ให้มันกินอิมละ ทั้งกินทั้งอดเป็นอย่างนั้นฝึกจิต เราจึงต้องเสียนะ เราต้องเสียเพราะอดอาหาร ไม่ค่อยกิน คือการอดอาหารนี้ภาวนาดี ถ้าฉันมากเข้าไปภาวนาอึดอาดสติตั้งผิด ๆ พลาด ๆ ถ้าอดอาหารผ่อนอาหารหรืออดอาหารหรือผ่อนดี สติติดแน่นเลย สติสำคัญ อาหารเป็นเครื่องทักสติได้นะ ถ้าอาหารมีมากเต็มท้องแล้วสติล้มเหลว ถ้าอาหารมีน้อยสติดีขึ้น ๆ ก็เรามุ่งอรรถมุ่งธรรมเราไม่ได้

มุงพุงนี่นะ นั่นมันก็ต้องพีดกันตรงนี่ละ จนกระทั่งท้องเสีย ๘๐ กว่าปีนี่มันจะไปจริง ๆ ท้อง คือมันเป็นมาเรื่อย

ตั้งแต่พรรษา ๑๖ การอดอาหารเราก็ไม่เคยอด ตั้งแต่ต้นไปถึงพรรษา ๑๖ นี่พีดกันใหญ่ พอพรรษา ๑๖ ก็พีดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วที่นี้ก็ฉันทตามสบาย ฉันทตามสบายท้องมันเสียแล้วนี่ มันก็เสียไปเรื่อย ๆ ๖-๗ วันถ่ายทีหนึ่ง ถ้าถ่ายแล้วเอาจนหมดเลยไม่มีเหลือ เป็นอย่างนั้นละ ต่อมานี้มันถ่ายเหลือ แต่ก่อนไม่สนใจมันจะอดจะอิมอะไรช่างมันขอให้จิตนี้ดี ๆ ตลอด เราท้องเสียเอามากจนกระทั่งได้ทำเมรุเผาศพเรา แต่ก็ฟื้นได้

ยานี้ยาหมอตั้งนะมาให้เราฉันท เราก็บอกว่าฉันทยานี้เป็นครั้งสุดท้ายนะ ถ้ายานี้ไม่ถูกอย่าเอามาไม่เอา พอตีฉันทปั๊บถูกเลย เพราะฉะนั้นจึงได้ช่วยชาติบ้านเมืองต่อมา ฉันทยาหมอตั้งเราไม่ลิ้มนะ คือมันถ่ายวันหนึ่งไม่กำหนด ถ่ายเรื่อย ๆ เวลามันเอาหนักเข้า ๆ ถ่ายวันหนึ่งก็หนไม่รู้ นี่พอยาหมอตั้งมาใส่เข้าไปนี้ก็หยุดเลย จากนั้นท้องนี้เลยหายเสียเลย จนมีอายุมาอยู่ขนาดนี้

การฝึกกรรมตนเอง สำหรับเราแล้วมันนิสสัยผาดโผนอย่างว่า มันเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ไม่เหลาะๆ แหละๆ นะ ที่นี้เวลาฝึกเจ้าของก็แบบเดียวกัน หนักมาก มันมาได้ผลในการอดอาหาร การภาวนานี้ดี ๆ การอดอาหารก็ต้องอดไปตามๆ กัน สุดท้ายท้องก็เสีย เอาละวันนี้ไม่พูดอะไรละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ